

„Nej“.

„Men Emanuel! . . . Hvad vil du da sige?“

„Hvad Herrens Aand indgiver mig. Intet Andet!“

„Jeg forstaar dig vist ikke . . .“

„Aa nej, Betty. Men se . . . nu skal du vide det, fordi jeg véd, at du ofte ængstes for min Skyld . . . jeg havde forleden Nat et Syn.“

„Et Syn?“

„Ja . . . Gud sendte mig Bud. Det var hen imod Morgen. Der kom en fremmed Skikkelse ind ad min Dør . . . hyllet ind i et hvidt Lin og med et stort, gyldent Kors paa Brystet. Den traadte stille hen til min Seng og sagde: Er du beredt?“

„Men . . . Emanuel!“

Betty foldede Hænderne foran Brystet og stirrede paa ham med rædselsslagent Blik.

„Stille, Betty! Lad os være ydmyge! . . . Og hvorfor foruroliges du? Har du aldrig selv i Ensomhed følt, at Aanderne er os nær og vaager over ethvert af vore Skridt? Og er det dog egentlig ikke netop en trøstefuld Tanke, at Himmeriges Rige ikke er os saa fjernt, som saa Mange mener. Er det dog ikke dejligt at vide, at vi daglig omgives af dets usynlige Herlighed og kun har et eneste lille Skridt at vandre, naar Døden endelig